

- KRONIKY -

NARNIJE

PRINC KASPIÁN

C. S. LEWIS

PRINC
KASPIÁN

KRONIKY NARNIE

PRINC KASPIÁN

C. S. Lewis

Ilustrácie Pauline Baynesová

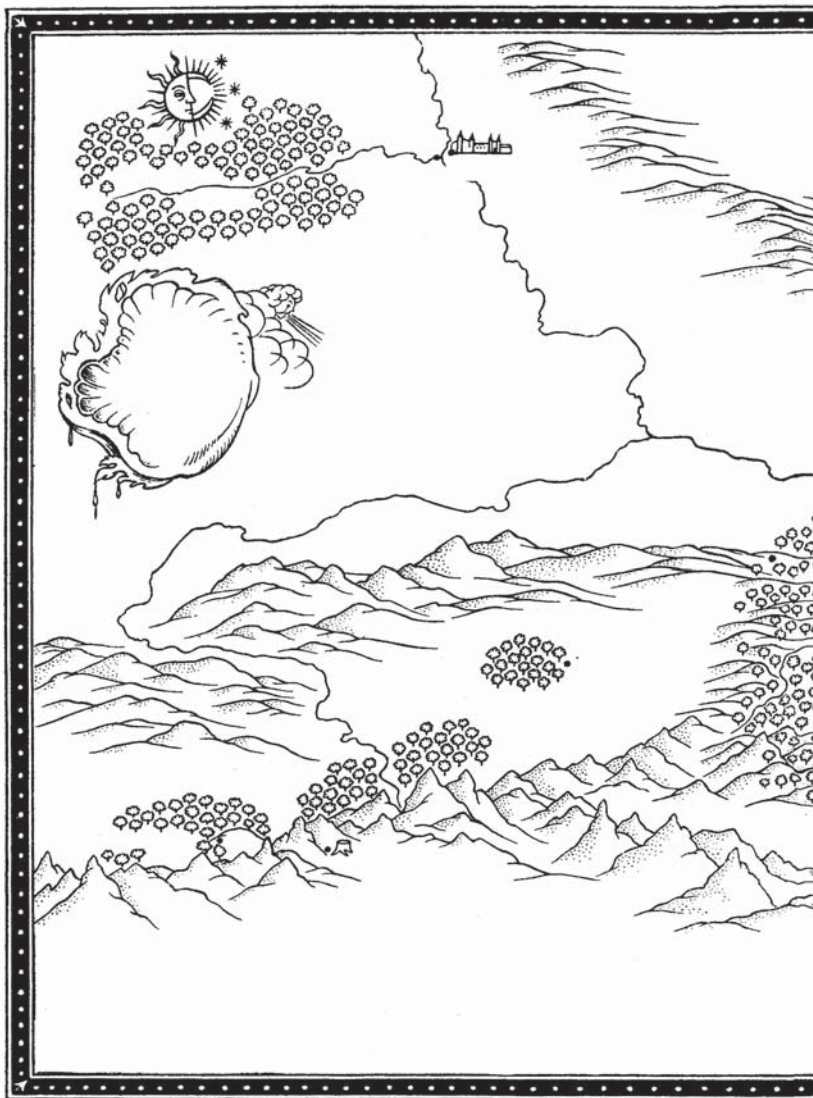
slovar

Prince Caspian Copyright © CS Lewis Pte Ltd 1951
Inside illustrations by Pauline Baynes copyright © CS Lewis Pte Ltd 1951
Cover art by Cliff Nielsen, copyright © CS Lewis Pte Ltd 2002
Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2005
Translation © Patrick Frank 2005, 2014

ISBN 978-80-556-1046-7

Venované Mary Clare Havardovej

Ostrov

Kedysi dávno žili štyria súrodenci: Peter, Susan, Edmund a Lucy. Zažili neuveriteľné dobrodružstvá, o ktorých sa píše v knihe *Lev, šatník a čarodejnica*. Podarilo sa im dostať do čarovnej skrine a ocitli sa v celkom inom svete, ako je ten náš. Stali sa v ňom kráľmi a kráľovkami krajiny nazývanej Narnia. Vládli v nej dlhé roky, no keď sa napokon vrátili do nášho sveta, zdalo sa, akoby to celé netrvalo ani minútu. Tak či onak, nikto si nevšimol, že kamsi zmizli, a oni sami to nepovedali nikomu okrem jedného veľmi múdreho starca.

Stalo sa to pred rokom nášho času. Teraz všetky štyri deti sedeli na lavičke na železničnej stanici, obklopené kuframi a taškami. Vracali sa do školy. Až po túto prestupnú stanicu mohli cestovať spolu, no teraz mal o pár minút prísť vlak, ktorý odvezie dievčatá, a o pol hodiny druhý, ktorým pôjdu do inej školy chlapi. Prvá časť cesty im pripadala skoro ako súčasť prázdnin, no teraz, keď sa pomaly začínali lúčiť a onedlho sa mali rozísť, všetci cítili, že prázdniny sa definitívne končia. Premáhali ich

pochmúrne myšlienky zo začiatku nového školského roka a nik vlastne nevedel, čo by mal povedať. Lucy mala prvý raz v živote bývať na internáte ďaleko od domova.

Bola to prázdna, ospalá vidiecka stanica a na peróne okrem nich takmer nik nebol. Lucy náhle zjokla ako človek, ktorého nečakane uštipne osa.

„Čo je, Lu?“ spýtal sa jej Edmund, no potom aj on hlasno zalapal po dychu.

„Čo to vy dvaja...“ začal Peter, v polovici vety si to však rozmyslel a pokračoval niečím celkom iným: „Pusti ma, Susan! Čo to robíš? Kam ma to ťaháš?“

„Ani som sa ťa nedotkla,“ namietla Susan. „Ale niekto ťahá mňa! Ojoj! Prestaňte, jasné?“

Všetci si všimli aj to, že sú bieli ako stena.

„Aj ja som zacítil to isté,“ vyhlásil Edmund zadychčane. „Akoby ma niekto kamsi ťahal. Bolo to desivé... Oj! Už je to tu zas!“

„Aj mňa to ťahá,“ prisvedčila Lucy. „Bože, ja to už nevydržím!“

„Len žiadnu paniku!“ zvolal Edmund. „Všetci sa chytme za ruky. Ten pocit poznám. Je to mágia. Rýchlo sa pochytajme!“

„Áno,“ súhlasila s ním Susan. „Chytme sa za ruky. Bože, kiežby to prestalo... Au!“

Sekundu nato sa im priamo pred očami rozplynula ba-tožina, lavička aj celá stanica. Všetky štyri zadychčané

deti, držiace sa pevne za ruky, sa namiesto toho ocitli v akomsi lese. Bol taký hustý, že ich zo všetkých strán pichali konce konárov a nemohli sa takmer ani pohnúť. Pošúchali si oči a zhlboka sa nadýchli.

„Ach, Peter!“ zvolala Lucy. „Myslíš, že sme sa vrátili do Narnie?“

„Môžeme byť kdekoľvek,“ odvetil starší brat. „Cez tie stromy nič nevidím. Poďme niekam na otvorené priestranstvo – teda ak tu vôbec nejaké je.“

S istými ťažkosťami, najmä s rukami popŕhlenými od žihľavy a dopichanými od trňov, sa prebojovali z najhustejšieho krovia. Vonku ich čakalo ďalšie prekvapenie. Všetko tam bolo oveľa jasnejšie a po pár krokoch sa ocitli na kraji lesa, kde sa začínala piesočnatá pláž. Iba niekoľko metrov od nich omývali piesok vlnky pokojného mora. Boli také jemné, že nevydávali takmer nijaký zvuk. Na dohľad sa nenachádzala nijaká iná súš a na oblohe nebolo vidno ani mráčika. Deti zastali a zhlboka sa nadýchli morského vzduchu.

„No teda!“ zvolal Peter. „Toto fakt nevyzerá zle.“

O päť minút sa už spolu naboso brodili v priezračnej plytkej vode.

„Naozaj je to lepšie ako sedieť v zatuchnutom vlaku smerujúcom naspäť k latinčine, francúzštine a algebre!“ súhlasil s bratom Edmund. Potom nejaký čas nikto nič nevravel, iba sa šťastne špliechali a hľadali kraby a garnáty.

„Je tu fakt pekne,“ vyhlásila napokon Susan, „ale aj tak by sme si mali pripraviť aspoň nejaký plán. Onedlho sa napríklad budeme chcieť najesť.“

„Máme predsa sendviče od mamy,“ namietol Edmund. „Aspoň ja ich teda mám.“

„Ja nie,“ priznala sa Susan. „Ostali v taške na peróne.“

„Rovnako ako moje,“ pridala sa k nej Lucy.

„Ja mám svoje vo vrecku kabáta – tam, na kraji pláže,“ povedal Peter. „To znamená, že musíme rozdeliť dva obedy medzi štyroch. No, nebude to bohviečo.“

„Momentálne by som sa skôr niečoho napila,“ poznamenala Lucy. „Zatiaľ som skôr smädná ako hladná.“

V tej chvíli si aj všetci ostatní uvedomili, že sú poriadne smädní. Niet sa čomu čudovať – každému vysmädne, keď sa nejaký čas brodí v slanej vode pod páliacim slnkom.

„Sme tu ako stroskotanci z lode,“ prišlo na um Edmundovi. „Tí v knihách vždy nájdu na ostrove prameň čistej sladkej vody. Asi by sme ho mali začať hľadať.“

„To znamená, že musíme ísť naspäť do tých kriakov?“ zhrozila sa Susan.

„Ani náhodou,“ odvetil Peter. „Ak tu sú nejaké potoky, ústia do mora, takže stačí vyraziť po pláži a skôr či neskôr na nejaký naďabíme.“

Vyšli teda z vody a vykročili po mokrej hladkej pláži až takmer k lesu. Piesok bol suchý a pichľavý, nepríjemne

sa im lepil na nohy a škriabal ich medzi prstami, takže sa Susan a Peter zasa rýchlo obuli. Edmund a Lucy by boli radšej pokračovali v prieskume ostrova bosí a nechcelo sa im ani nosiť topánky v ruke, no Susan im pripomenula, že nechať ich tam by bolo nesmierne hlúpe. „Už by ste ich nemuseli znova nájsť,“ zdôraznila, „a ak tu ostaneme až do noci, keď sa ochladí, budú vám chýbať.“

No a tak sa obuli aj obliekli a vykročili po úzkom páse piesku medzi morom a lesom. Až na občasné zaškriekanie nejakej tej čajky tam panovalo hlboké ticho. Les po ich pravici bol taký hustý, že doň vlastne nebolo vidno, a nič sa v ňom nehýbalo. Neboli tam vtáky, ba ani hmyz.

Ulity, morské riasy a veternice, drobné kraby v kalužiach pri hladine a podobné veci sú fajn, no ak vás sužuje smäd, onedlho vás prestanú zaujímať. Po príjemne chladivej vode mali všetky deti pocit, že topánky na nohách ich priam pália, také boli rozpálené a každým krokom ťažšie a ťažšie. Susan a Lucy si museli niešť aj príšiplášte. Edmund si položil kabát na lavičku tesne pred tým, ako ich premohla mágia, no Peter ho mal v tej chvíli na sebe, takže chlapci sa zasa striedali v nosení ťažkého zvrchníka.

Pobrežie postupne začalo zahýbať doprava. Asi o štvrt hodiny neskôr, keď prekonali skalnatý výbežok siahajúci až do vody, narazili na ostrú zákrtu. Za ňou už boli vlastne chrptom k pláži, na ktorú vyšli z lesa, a pred

nimi sa za pásom vody rozprestieralo iné pobrežie s podobne hustým porastom.

„Ktovie, či sme na ostrove alebo či sa onedlho dostaneme na druhú stranu,“ poznamenala Lucy.

„Ťažko povedať,“ vyhlásil Peter a spoločne sa plahočili ďalej. Nikomu nebolo veľmi do reči.

Breh, po ktorom kráčali, sa čoraz viac blížil k protiláhevmu pobrežiu, takže pri každom výbežku čakali, že už konečne nájdu miesto, kde sa dá prejsť na druhú stranu. Zakaždým ich však čakalo iba ďalšie sklamanie. Napokon dorazili k niekoľkým skalám, na ktoré sa liezlo dosť ťažko, a keď sa na ne konečne vyštverali, Edmund zlostne zvolal: „No dofrasa! Je to nanič. Do toho lesa oproti sa nedostaneme. Sme na ostrove.“

Bola to pravda. Na tomto mieste bol kanál, deliaci obe pobrežia, široký iba asi tridsať alebo štyridsať metrov, no

jasne videli, že sa nachádzajú na jeho najjužšom bode. Pobrežie hneď za ním opäť odbočovalo doprava a v diaľke za kanálom sa lesklo otvorené more. Bolo tiež zrejme, že už prešli vyše polovice cesty okolo ostrova.

„Pozrite sa!“ zvolala náhle Lucy. „Čo je to?“ Ukazovala pritom na dlhú striebornú stužku, kľukatiacu sa cez pláž.

„Potok! Potok!“ skríkli ostatní a napriek únave nadšene zoskočili zo skaly a rozbehli sa k sladkej vode. Vedeli, že bude pitná až ďalej od pobrežia, a tak bez váhania vykročili k miestu, kde potok mizol v lese. Stromy tam rástli rovnako husto ako všade inde, no nemohli rásť aj priamo v hlbokom koryte, takže sa nad potokom vytvorilo čosi ako zelený tunel. Pri prvej trocha čistejšej zátočine zastali, kľakli si a poriadne sa napili. Nezabudli si pritom osviežiť aj tvár a namočiť ruky až po lakte.

„A teraz,“ ozval sa Edmund, „čo s tými sendvičmi?“

„Nemali by sme si ich radšej odložiť?“ navrhla Susan. „Neskôr ich možno budeme potrebovať viac ako teraz.“

„Kiežby sme aj teraz, keď už nie sme smädní,“ podotkla Lucy, „dokázali zabúdať na hlad rovnako, ako keď sme zomierali od smädu.“

„Ale čo s tými sendvičmi?“ spýtal sa Edmund znova. „Nemá význam dlho si ich schovávať, lebo sa môžu pokaziť. Nezabúdajte, že je tu oveľa teplejšie ako doma a už ich nosíme po vreckách pekných pár hodín.“

A tak napokon vybrali oba balíčky s jedlom a rozdelili si ho na štyri porcie. Nikto nedostal ani zďaleka toľko, koľko by chcel, no aj tak to bolo oveľa lepšie ako nič. Nato sa pustili do debaty o tom, čo budú jesť neskôr. Lucy navrhla, aby sa vrátili na pobrežie chytať garnáty, ostatní jej však pripomenuli, že nemajú sieť. Edmund zasa vravel, že môžu na skalách zbierať vajcia čajok, no keď sa nad tým zamysleli, nik si nespomínal, že by cestou nejaké videl, a navyše by ich aj tak nemali ako uvariť. Peter si pomyslel, že ak sa niečo rýchlo nezlepší, nakoniec budú radi, ak si nejaké dajú hoci aj surové, no nenachádzal nijaký rozumný dôvod na to, aby to vravel aj nahlas. Susan vyhlásila, že urobili chybu, keď zjedli sendviče tak skoro. Takmer sa kvôli tomu strhla hádka.

„Pozrite sa,“ povedal napokon Edmund, „v skutočnosti môžeme a vlastne aj musíme urobiť jediné: preskúmať ten les. Pustovníci, potulní rytieri a podobní ľudia vždy vedeli v lese z niečoho vyžiť. Živili sa lesnými plodmi, korenkami a tak podobne.“

„Akými korenkami?“ chcela vedieť Susan.

„Vždy som si myslela, že jedli normálne korene stromov,“ poznamenala Lucy.

„Prestaňte!“ zahriakol ich Peter. „Ed má pravdu. Musíme aspoň niečo skúsiť, a toto bude rozhodne lepšie ako vracat sa do toho úpeku na pláži.“

Preto všetci vstali a vykročili proti prúdu. Nebolo to ľahké. Pod niektorými konármi sa museli hrbiť, iné zasa preliezať, a z času na čas sa doslova predierali cez rododendrony a podobné rastliny. Šaty mali dotrhané od trňov, nohy mokré od vody v potoku a stále nepočuli nijaké zvuky okrem tých, ktoré vydávali oni sami. Všetci štyria už boli takmer na smrť vyčerpaní, keď odrazu začítli fantastickú vôňu a vysoko na pravom brehu potoka zazreli čosi farebné.

„No teda!“ zvolala Lucy. „Ak ma oči neklamú, je tam jablň!“

Nemýlila sa. Spoločne vyliezli hore strmým brehom, predrali sa cez akési ostružiny a ocitli sa priamo pred prastarým stromom obsypaným zlatožltými jablkami, takými sladkými a šťavnatými, ako si len človek môže želať.

„A nie je tu iba jedna,“ vyhlásil Edmund s plnými ústami. „Pozrite sa tam a tam!“

„Veď ich tu musia byť celé desiatky!“ povedala Susan, zahadzujúc ohryzok a odtrhajúc si ďalšie jablko. „Asi tu rástol jablňový sad. Muselo to byť veľmi, veľmi dávno. Medzičasom to tu zarástlo a zdivelo.“

„Tak potom tento ostrov musel byť kedysi dávno obývaný,“ dodal Peter.

„A čo je toto?“ spýtala sa Lucy, ukazujúc pred seba.

„No nech sa prepadnem, veď je to stena!“ zvolal Peter. „Je to prastarý kamenný múr!“

Predierali sa pomedzi konáre obťažkané jablkami, až kým nedošli k tomu múru. Skutočne bol veľmi starý, miestami zrúcaný a obrastený machom a skalnými ružami, no aj tak siahal vyššie ako najvyššie stromy. Keď sa dostali celkom k nemu, uvideli pred sebou veľký oblúk, ktorý kedysi zrejme slúžil ako brána, no teraz ho takmer celý vyplňala najväčšia z jabloní. Aby sa dostali na druhú stranu, museli zlomiť niekoľko konárov, a keď sa im to nakoniec podarilo, úplne ich oslepilo prudké denné svetlo. Ocitli sa na širokej lúke obohnanej múrmi. Nerástli tam stromy, iba tráva, sedmokrásky a brečtan, plaziaci sa po sivých kamenných stenách. Bolo to preslnené, pokojné a takmer až tajomné miesto, z ktorého vyžarovalo čosi ako smútok. Spolu prešli do stredu lúky a začali si ťahať ubolené ruky a nohy. Konečne sa mohli pohybovať voľne a bez strachu, že sa o niečo udrú, popichajú alebo poprhli.